

I. KAPITOLA

Vlahé podvečery, které následovaly po svátku apoštolů Filipa a Jakuba, byly vždycky vyhrazeny milostným schůzkám. Mladí lidé se tajně scházeli, aby mohli vybit nahromaděnou touhu, kterou v nich jaro probouzelo. S padajícím podzimním listím okouzlení obvykle mizelo, pokud náhodou nemělo následek, který by nutně vedl ke svatbě. Věnceslava byla našťvaná, protože její vztah skončí zřejmě už teď, a to ještě nebyl ani konec měsíce května. Chtělo se jí brečet, ale ovládla se.

Vracela se ze schůzky s Otou, synem zámožného sedláka z Dejvic. Poznali se o Velikonocích a Věnceslavě se líbil na první pohled. Byl vysoký, ramenatý, měl modré oči a světlé vlasy nakadeřené podle poslední módy. Trochu jí připomínal evangelistu Jana na oltáři v malostranském chrámu. A navíc se jmenoval Ota. Tohle jméno ji vždycky vzrušovalo. Možná proto, že sama dostala od rodičů jméno tak nemožné. Dívky na Menším Městě pražském byly Marušky, Barborky, Dorotky, Magdaleny, ale ona musela být Věnceslava.

Otec tvrdil, že tohle jméno jí bude připomínat, aby pečlivě chránila to nejcennější, co dívka má, svůj panenský věnec. Ani si už přesně nepamatovala, kdy o svou počestnost přišla. Bylo to záhy poté, co opustila rodnou vesnici a vydala se do města. Zbýl jen nejasný pocit, že to nestálo za moc. Jenže chudá sklepnice si moc vybírat nemohla.

Onen mládenec z Dejvic se jí líbil, i když byl jenom venkovan. Proto uměla zařídit, aby si jí všiml na mši v kostele.

Bez potíží ho nenápadně přiměla, aby ji pozval na schůzku. Jenže tím její úspěchy skončily. Dále se s ním nedostala, i když se scházeli už skoro celý měsíc. Jakékoli pokusy o důvěrnější sblížení Ota rezolutně odmítal.

„Tělesná láska je hřích. Bůh ji povolil jen těm, kteří přijali svátost manželského slibu,“ vykládal s přesvědčením.

„A tys opravdu ještě s žádnou neležel?“ vyptávala se nevěřicně. Pokaždé hrdě přisvědčil a vypadal jako raně křesťanský mučedník, který jde se zpěvem na rtech vstříc pohanům.

Zpočátku si myslela, že právě tohle bude věc, kterou ho k sobě připoutá. Panici bývali nejdychtivější. Ota se jí líbil a zpočátku pošetile snila o tom, že by se za něho mohla provdat. I za cenu, že by musela odejít z města zpátky na vesnici. Jenže jak rychle zjistila, Ota nebyl jen zbožný panic, ale byl taky trouba. Dneska mu dala ultimátum. Buď se bude chovat, jak se na milence sluší, anebo ať si najde místo ní jepťišku. Pohádali se a Věnceslava si umínila, že na další schůzku už nepřijde. Nenechá se urážet jeho hloupou zbožností. I ona věřila celým svým srdcem, jenže víra přece neznamenala, že člověk přestane žít. Ráda si opakovala větu, kterou jí loni řekl jeden student. Bez hříchu by nebylo víry.

Vzpuřně pohodila hlavou. Byla přece hezká holka a neměla důvod ztrácet čas s nějakým nekňoubou. Šenkýř, u něhož sloužila, měl pravdu. Ten, kdo je ochotný žít na venkově, je buď slabého ducha, nebo není chlap. Protože ten, kdo za něco stál, se ve městě dokázal uživit vždycky. Sama si tuhle starou pravdu ověřila, když odešla z domova, a nikdy toho nelitovala. Umiňovala si, že si už nebude venkovanů všímat. Ani v šenku jí nedali utržit tolik, co měšťané.

Kolem tváře jí proletěl chroust. Trhla sebou, protože nenašela žoužel, ať už lezla nebo lítala. Do města však vedla bohužel nejkratší cesta z Dejvic právě stržď pod královským hradem. Rostl tu les, a kdyby nešlo o milostnou schůzku, ni-